

РЕШЕНИЕ

№ 2248

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Станимира И.а

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Станимира И.а Въззивно гражданско дело № 20231100503344 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20074967/17.01.2023г. по гр.д. № 41695 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 24-ти състав е признато за установено на основание на чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 240 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, че К. Р. И., ЕГН ***** дължи на „БНП П.П.Ф.” С.А. чрез клона си БНП П.П.Ф.” С.А. – клон България, ЕИК **** заплащане на сумите, както следва: сумата от 3000лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 23.10.2019г., до изплащането й, представляващи неплатена главница по договор за кредит от PLUS-14863359/31.05.2017г. ; сумата от 1885,20лв., представляващи възнаградителна лихва по договора за кредит за периода от 05.07.2017г. до 05.06.2020; сумата от 200,08лв. представляващи обезщетение за забава за периода от 05.08.2017г. до 11.10.2019г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 60922/2019г. по описа на Софийски районен съд, като К. Р. И., ЕГН ***** е осъден да заплати на „БНП П.П.Ф.” С.А. чрез клона си БНП П.П.Ф.” С.А. – клон България, ЕИК **** на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК съдебни разноси от 1203,57лв., като неоснователен е отхвърлен иска за главница за горницата над 3000лв. до предявен размер от 3100,80лв, както и иска за лихва за забава за горницата над 100,08лв. до предявен размер от 689,23лв.

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх.№

25006463/14.02.2023г. по входящия регистър на СРС от **ответника** по исковете **К. Р. И.**, ЕГН **** чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител в частта, в която исковете **са уважени**. Изложил е съображения, че решението е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствени правила и на материалния закон, необосновано. Посочил е, че неправилно било прието че договора отговаря на изискванията за шрифт 12. В случая договорът за застраховка бил част от договора за кредит, установено било че застрахователния договор е на шрифт по-малък от 412”, така договорът за кредит бил недействителен. Неправилно било прието, че договор отговаря на изискванията на чл. 11, т.10 от ЗПК Разпоредбата на чл. 19 от ЗПК сочела разходите, които следва да включва годишния процент на разходите /ГПР/ В случая не ставало ясно как е формиран ГПР, не била посочена методиката, по която е формиран, не ставало ясно таксата ангажимент какво представлява. Разходите за таксата ангажимент и за застрахователната премия следвало да се включат в ГПР, а това не било направено. При включването им ГПР щял да надвиши допустимите 50% и на това основание договорът бил недействителен. Нищожна била и разпоредбата за възнаградителната лихва, тя надвишавала трикратния размер на законната лихва за забава, тази свръхпрекомерност противоречала на добрите нрави. Не намирало приложение правилото на чл. 23 от ЗПК, защото иск бил предявен на договорно основание..

Въззиваемият- ищец Юробанк България”АД, ЕИК 000694749 придобил в хода на въззивното производство търговското предприятие на БНП П.П.Ф.” С.А. – клон България, ЕИК **** **е оспорило жалбата**. Посочило е, че решението в обжалваната част е правилно. Посочило е, че договорът за застраховка бил отделно правоотношение от договора за кредит, нямало изискване и той да е на шрифт „12”. Застрахователната премия не била включена в ГПР, защото сключването на застрахователния договор не било предпоставка да се сключи договора за кредит. В т. 3 от договора било посочено как е формиран ГПР. Възнаградителната лихва била част от ГПР и щом последният не надвишавал допустимата норма от закона, то размер на възнаградителната лихва също бил допустим. ЗПК поставял по-строги изисквания от Директива 2008/48, доколкото тази директива съдържала хармонизирани разпоредби, то по-строгите разпоредби на ЗПК не следвало да се прилагат Претендираше е разноски.

С разпореждането за насрочване въззивният съд е указал на страните, че предмет на делото са искове с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 от закона за потребителския кредит вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх.№ 2016933/31.08.2020г. по регистъра на СГС изпратена по пощата на

28.08.2020г. от „БНП П.П.Ф.” С.А. чрез клона си БНП П.П.Ф.” С.А. – клон България, ЕИК **** срещу К. Р. И., ЕГН *****, с която е поискало от съда на основание на чл. чл. 422 вр. с чл. 415 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 от закона за потребителския кредит вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца заплащане на сумите, както следва: сумата от **3100,80лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 23.10.2019г., до изплащането ѝ, представляващи неплатена главница по договор за кредит от PLUS-14863359/31.05.2017г. ; сумата от **1885,20лв.**, представляващи възнаградителна лихва по договора за кредит за периода от 05.07.2017г. до 05.06.2020; сумата от **689,23лв.** представляващи обезщетение за забава за периода от 05.08.2017г. до 11.10.2019г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 60922/2019г. по описа на Софийски районен съд, като му се присъдят съдебни разноски. Навело е твърдения, че на 31.05.2017г. сключил с ответника договора за кредит , предоставил му договорената сума от 3000лв. , като се дължала и сумата от 604,80лв. за закупуване на застраховка. Уговорена била възнаградителна лихва от 34,69%, ГПР от 44,71%, погасителни вноски били 36 месечни в размер от по 152,50лв., потребителят не бил платил нито една от вноските. Предсрочна изискуемост била настъпила поради неплащане на две вноски.

Ответникът К. Р. И., ЕГН ***** чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител е оспорил исковете. Договорът бил нищожен, не бил подписан от него. Договор бил нищожен и поради това че шрифт бил по-малък от „12”, съдържал множество неравноправни клаузи , таксата ангажимент, възнаградителната лихва, застрахователната премия и ГПР били несъразмерно по-големи от задължението за главница, не били уговорени ясно и разбираемо, противоречали на добрите нрави. Нищожността на тези клаузи водела до нищожност на целия договор за кредит, защото били от съществено значение и мотив за сключването му, те не можело да се заместят с повелителни правни норми. Разпоредбата на чл. 23 от ЗПК не намирала приложение, защото иск бил предявен на договорно основание, а не на основание неоснователно обогатяване. Не била настъпила предсрочна изискуемост, уведомление за такова изявление на кредитодателя не бил получил. Оспорвал твърденията, че сочената банкова сметка е негова , че е получил сумата, че не бил плащал задълженията си.

По делото е приложено заповедно дело № 60922/2019г. по описа на СРС, съгласно което по заявление вх. № 3077088/23.10.2019г. е издадена заповед за незабавно изпълнение , с която е разпоредено К. Р. И., ЕГН ***** да заплати на „БНП П.П.Ф.” С.А. – клон България, ЕИК **** сумата от **3100,80лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 23.10.2019г., до изплащането ѝ, представляващи неплатена главница по договор за кредит от PLUS-14863359/31.05.2017г. ; сумата от **1885,20лв.**, представляващи възнаградителна лихва по договора за кредит за периода от 05.07.2017г. до 05.06.2020; сумата от **689,23лв.** представляващи обезщетение за забава за периода от 05.08.2017г. до 11.10.2019г., съдебни разноски от

113,50лв., за така издадена заповед длъжникът е уведомен със залепване на уведомление, на 14.08.2020г. заявителят е уведомен за необходимостта да представи доказателства в едномесечен срок от съобщението, че е предявил иск за установяване на вземанията по заповедта и такива е представил на 28.08.2020г

По делото е приет в оригинал и в заверен препис договор за кредит PLUS-14863359/31.05.2017г носещ подпис на страните по него на всяка страница, съгласно който на 31.05.2017г. БНП П.П.Ф."ЕАД се е задължило да предостави на К. Р. И. потребителски кредит в размер на 3000лв., като 105лв. от тях се усвояват чрез плащане на кредитодателя на такса ангажимент, а останалата сума се превежда по конкретно посочена банкова сметка на кредитополучателя срещу задължение на потребителя за върне сумата да плати възнаградителна лихва от 34,69% годишно на 36 месечни вноски с конкретно посочен падеж, да заплати и застрахователна премия от 604,80лв., като размер на погасителната вноска е 152,50лв., общ размер на плащания е 5490лв., последна вноска е с падеж 05.06.2020г. Съгласно чл. 2 от договора застрахователната премия е разделена на броя на погасителните вноски и с всяка погасителна вноска се плаща и част от тази застрахователна премия. Таксата ангажимент съгласно чл. 2 от договора било за да е фиксиран лихвения процент по договора, тя се заплащала чрез удържане на размера ѝ от сумата по кредита при усвояването ѝ. съгласно чл. 3 от договора ГПР е изчислен с начална дата пописването на договора, при допускане че годината е с 365 дни независимо дали е високосна и договор е валиден за целия му срок, като потребител изпълнява задълженията си по него точно. Съгласно чл. 4 от договора при забава се дължи законната лихва за забава, а при просрочие на две вноски от падежа на втората вземането на кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер. Посочено е в последния абзац на договора че потребителят е получил необходимата по ЗПК преддоговорна информация.

Приет е договор за застраховка, сертификат № PLUS-14863359 съгласно който по договор за застраховка „защита плащания“, сключен между К. животозастраховане България“, К. Общо застраховане България“ като застрахователи и БНП П.П.Ф."ЕАД като застраховащ е сключена застраховка „защита на плащания“ и по договора за кредит PLUS-14863359 застрахован е К. Р. И. за рискове „смърт“, „инвалидизация 70%“, „продължителен болничен над 30 дни“ всички поради злополука или заболяване, „безработица над 30 дни“, „хоспитализация над 3 дни в резултат от злополука.

Прието е приложение № 2 към чл. 5, ал. 2 от ЗПК което носи подпис само за представител на кредитодателя и в него се сочи, че за сключването на договора и за получаването на кредита не е задължително сключването на застраховка или друг вид допълнителна услуга; че ГПР е 44,71%, при 36 МПВ, 30 дневен гратисен период; 34,69% лихва.

Приета е покана от ищеца да ответника съставена на 12.12.2017г. с която е посочено, че поради неплащане на две вноски цялото задължение се обявява

за предсрочно изискуемо и задължението е в размер на 3100,80лв. главница; 1885,20лв. възнаградителна лихва и 111,56лв. лихва за забава.

С прието заключение по съдебно-графическа експертиза, неоспорено от страните вещото лице е посочило, че подписите на договора за кредит за потребител са положени от ответника К. И..

С прието по делото неоспорено от страните заключение по съдебно-техническата експертиза вещото лице е посочило че шрифт на договора за кредит е „12” пункта, разредка 1,8-сбит. Текст договора за застраховка бил 8/9 пункта .

Прието е писмо от Юробанк България”АД от 23.06.2022г. , преводно нареждане от 01.06.2017г., съгласно които банкова сметка IBAN **** е открита на 17.12.2015г., закрыта е на 31.01.2021г., тя е на К. Р. И. и на 01.06.2017г. по нея е постъпила сума от 2895 с основание договор plus 14863359, наредител е „БНП П.П.Ф.”ЕАД.

С прието по делото заключение по съдебно-счетоводната експертиза вещото лице е посочило, че процесните суми, които се претендират са начислени от ищеца за главница и възнаградителна лихва по договора за кредит, за лихва за забава. Посочило е, че по договора нямало данни да са постъпили плащания . На потребителя била изплатена реално сума от 2895лв., защото 105лв. били удържани като такса ангажимент. Възнаградителната лихва за целия период на договора била 1885,20лв., за застраховката претенцията била за 100,80лв. това били вноски за тази премия в периода от 05.07.2017г. до 05.12.2017г. Застраховката била отделно от главницата.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение **е валидно и в обжалваната част е допустимо**. Районният съд се е произнесъл по исковете така, както са предявени-съобразно твърденията за факти и формулиран петитум, търсена защита. В такава хипотеза правната квалификация на исковете не се отразява на допустимостта, а на правилността на исковете.

По правилността на решението в обжалваната част :

Предявените искове са с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр с чл. 9 и сл. от от Закона за потребителския кредит вр. с чл. 79 чл. 92 и чл. 86 от ЗЗД.

Съдът приема за установено по делото, че на 31.05.2017г. страните са сключили писмен договор на шрифт „12” пункта , че договор е подписан от кредитополучателя, като съглашението е било за предоставяне на кредит от ищеца на ответника в размер на 3000лв., от която сума 2895лв. е преведена

по сметка на кредитополучателя на 01.06.2017г., сумата от 105лв. е удържана за плащане на „ такса ангажимент“, която е за уговаряне на фиксиран лихвен процент на възнаградителната лихва по договора, размер на която е 34,69% годишно, срещу задължение на ответника да върне сумата и да плати възнаградителната лихва на вноски за 36 месеца.. Тези обстоятелства се установяват от приетите по делото договор за кредит, платежно нареждане, заключения по съдебно-графическата експертиза и по съдебно-техническата експертиза, които съдът кредитира изцяло като неоспорени от страните, неопровергани от останалите събрани доказателства, както и от заключението по счетоводната експертиза, което в тази част съдът кредитира като неопровергано от останалите доказателства по делото.

Същевременно съдът приема, че договорът е недействителен на основание на чл. 22 вр. с чл. 11, ал.1, т. 10 и на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, защото не сочи коректно годишния процент на разходите, а при коректно определяне на ГПР той надхвърля допустимия размер от 50%. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал.1, т.10 от ЗПК договорът следва да сочи годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 на ЗПК начин. Съгласно §1, т.1 от ДР на ЗПК "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. В случая по делото не се спори, че риска от неплащане на месечните вноски по договора за кредита поради смърт, инвалидизация 70%, временна нетрудоспособност над 30 дни поради заболяване и/или злополука, безработица над 30 дни, хоспитализация поради злополука над 3 дни , е прехвърлен на застраховател за което кредитополучателя се е съгласил да плати 604,80лв. Не се спори, че тази премия не е включена в ГПР. Договорът за застраховка и договорът за кредит са сключени в един и същ ден, задължението за плащане на сумата по договора за застраховка е посочена в договора за кредит, плащанията от ответника на тази сума се извършват по сметка на ищеца заедно с погасителните вноски по договора за кредит. Обсъдени в съвкупност тези обстоятелства обосновават извод, че договорът за застраховка е сключен във връзка с договора за кредит и е бил задължително условие за предоставянето на кредита. Събраните по делото доказателства не са от естество да обосновават обратен извод. В случая договорът за застраховка е рамково споразумение между кредитодателя и застрахователя. Включването на кредитополучателя

и на процесния договор за кредит в обхвата на договора за застраховка е от интерес за кредитодателя, включително и при съобразяване на обстоятелството че обезпечения за изпълнението на задълженията по договора за кредит не са уговорени. Договорът за кредит и сертификата към договора за застраховка относим за процесния кредит са от една и съща дата. Представения по делото стандартен европейски формуляр не носи подпис на кредитополучателя, а само на кредитодателя, поради което и отбелязването в него, че договор за застраховка не е изискване за да се предостави кредита представлява само твърдение на кредитодателя. Действително в последния абзац на договора за кредит е посочено, че на кредитополучателя е предоставена цялата необходима преддоговорна информация, но това е бланкетно изявление, не носещо конкретно съдържание и не позволяващо да се приеме за установено, че на кредитополучателя е посочено, че сключването на договора за застраховка не е задължително. При съобразяване на клаузите по договора за кредит, включването в погасителните вноски на суми за плащане за договора за застраховка, че плащането се извършва на кредитодателя следва извод, че този договор за застраховка е бил условие за сключването на договора за кредит. Този извод следва и при съобразяване на обстоятелството, че по делото ищецът е претендирал главница от 3100,80 лв., която вещото лице по счетоводната експертиза е установило, че включва и част от застрахователната премия от 100,80 лв., която е по вноски с падежи до 05.12.2017 г. Житейски оправдано е да се приеме, че при необезпечен кредит, какъвто е процесния, кредитодателят би потърсил способи да прехвърли риска от неплащане на вноски по договора включително и с договор за застраховка. Сключването на договор за застраховка от кредитодателя, в обхвата на който в последствие се включват кредитополучатели, но срещу задължение да заплатят цена за същото, наричана в договора за кредит в случая застрахователна премия, обосновава извод, че изборът на застраховател е направен предварително от кредитодателя. При липса на други доказателства по делото и съобразявайки опитните правила и житейската логика, то съдът приема, че включването на ответника към този застрахователен договор срещу задължение да се плати цена за същото, е било условие, за да се предостави кредита. Така съдът приема, че сумата от 604,80 лв. е следвало да бъде включена в ГПР, а по делото не се спори, че това не е направено. Следвало е и „таксата ангажимент“ да бъде включена в ГПР доказателства за което не са ангажирани по делото. Не е установено тази такса да е била включена при изчислението на ГПР, а в тежест на ищеца е било да го направи по делото. При така възприето съдът приема, че договора за кредит не сочи коректно ГПР, което е равнозначно на непосочване на ГПР. Предоставянето на потребителя на информация за общия разход по кредита под формата на процент, изчислен съгласно единна математическа формула по ЗПК е от съществено значение. Тази информация позволява на потребителя да сравни офертите за кредит, да прецени обхвата на поетите от него задължения

Изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК е въведено с цел да гарантира възможността потребителят на финансови услуги да сравни процента на разходите по кредитите на отделните институции, както и да сравни условията на отделните кредитни институции, като има данни какви задължения се включват в посочения от кредитора ГПР за всеки конкретен договор за кредит. Непосочването коректно на ГПР и на компонентите, които са включени при определянето му прави невъзможно за средния потребител обективно да сравни условията, предлагани от различните кредитодатели, съответно – да вземе информирано решение услугите на кого от тях да избере. В случая в договора за кредит ГПР е посочен некоректно, поради което и доколкото това накърнява съществени права на потребителя, то недействителността на договора на това основание е пропорционална санкция. Отделно следва да се посочи, че при прости аритметични действия, ако се включи в ГПР сумата от 604,80лв. за застраховка и сумата от 105лв. за таксата ангажимент, при съобразяване на размер на изчислен ГПР без тях в размер на 44,71%, то съдът приема, че ГПР би надхвърлил допустимия размер от 50% по чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че неоснователни са доводите на въззиваемия, сочещи, че не следвало да се прилагат разпоредби на ЗПК, които въвеждали по-строги правила от Директива 2008/48. Няма пречка националният законодател да проведе по-засилена защита на потребителя, ако същите са оправдани. В случая разпоредбите на ЗПК съответстват на целта на директивата, внасят яснота чрез уреждане на конкретни условия за действителност договора за потребителския кредит и доводите на въззиваемия в обратния смисъл са неоснователни.

При така възприето и като съобрази наложилата се като трайна и последователна практика на ВКС в Решения по чл. 290 от ГПК / Решение 50086/21.12.2023г. по т.д. 1027/2022г. на ВКС, I-во Т.О.; Решение № 50259/12.01.20203г. по гр.д. 3620/2021г. на ВКС, III-то Г.О.; Решение № 50174/26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г. на ВКС, IV -то Г.О.; , Решение № 60186/28.11.2022 г. по т.д. № 1023/2020 г. на ВКС, I-во Т.О.; Решение № 50056/29.05.2023 г. по т.д. № 2024/2022 г. на ВКС, I-во Т.О.;/ то съдът приема, че на основание на чл. 23 от ЗПК за кредитополучателя е възникнало задължение да върне на кредитодателя само сумата, която е получил от кредитодателя, тоест сумата от 2895лв. Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК при недействителност на договора за кредит потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи. Ако тази недействителност се установи в производството по чл. 422 ГПК, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД.

С оглед гореизложеното съдът приема, че решението на СРС следва да се отмени в частта, с която са уважени иск за главница за 105лв.; за възнаградителна лихва от 1885,20лв. и за лихва за забава от 200,08лв.

В частта, в която иск за главница от 2895лв. е уважен следва да се потвърди решението на СРС, но при правилна правна квалификация чл. 23 от ЗПК.

По отговорността за разноси:

С оглед изхода на делото решението на СРС следва да се отмени в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца съдебни разноси от 518,39лв. следва да се отмени.

За производство пред СГС на въззиваемия се следват разноси в размер от общо 287,07лв. за възнаграждение за юрисконсулт и за разноси на особен представител на въззивника, определени от сумите по списъка за разноси, които съдът приема, че са направени по делото.

За производство пред СГС държавна такса не е събрана предварително, поради това, че въззивна жалба е подадена от особен представител на въззивника. Така с оглед на изхода на делото въззивникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС държавна такса за производство пред СГС в размер на 57,90лв., а въззиваемият- 43,81лв.

Различният процент на присъдени разноси на ищеца в производство пред СГС и СРС се дължи на обстоятелството, че е различна цената на исковите, предмет на двете производства.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20074967/17.01.2023г. по гр.д. № 41695 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 24-ти състав в частта, с която е признато за установено на основание на чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 240 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, че К. Р. И., ЕГН ***** дължи на „БНП П.П.Ф.” С.А. чрез клона си БНП П.П.Ф.” С.А. – клон България, ЕИК **** заплащане на сумите, както следва: сумата от 105лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 23.10.2019г., до изплащането ѝ, представляващи неплатена главница по договор за кредит от PLUS-14863359/31.05.2017г. ; сумата от 1885,20лв., представляващи възнаградителна лихва по договора за кредит за периода от 05.07.2017г. до 05.06.2020; сумата от 200,08лв. представляващи обезщетение за забава за периода от 05.08.2017г. до 11.10.2019г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 60922/2019г. по описа на Софийски районен съд, като К. Р. И., ЕГН ***** е осъден да заплати на „БНП П.П.Ф.” С.А. чрез клона си БНП Пърба Пърсъръл Файненс” С.А. – клон България, ЕИК **** на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК съдебни разноси от 518,39лв. и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни исковите предявени с искова молба

вх. № 2016933/31.08.2020г. по регистъра на СГС, изпратена по пощата на 28.08.2020г. от **Юробанк България**”АД, ЕИК 000694749 придобил в хода на въззивното производство търговското предприятие на **„БНП П.П.Ф.” С.А.** представляващо БНП Пъриба Пърсънъл Файненс” С.А. – клон България, ЕИК **** , с която е поискало от съда на основание на чл. чл. 422 вр. с чл. 415 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 от закона за потребителския кредит вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД да признае за установено, че **К. Р. И.**, ЕГН ***** дължи на **Юробанк България**”АД, ЕИК 000694749 придобил в хода на въззивното производство търговското предприятие на БНП Пъриба Пърсънъл Файненс” С.А. – клон България, ЕИК **** заплащане на сумите, както следва: сумата от **105лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 23.10.2019г., до изплащането ѝ, представляващи неплатена главница по договор за кредит о т PLUS-14863359/31.05.2017г. ; сумата от **1885,20лв.**, представляващи възнаградителна лихва по договора за кредит за периода от 05.07.2017г. до 05.06.2020; сумата от **689,23лв.** представляващи обезщетение за забава за периода от 05.08.2017г. до 11.10.2019г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 60922/2019г. по описа на Софийски районен съд.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20074967/17.01.2023г. по гр.д. № 41695 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 24-ти състав в останалата обжалвана част, при правилна правна квалификация на иска чл. 422 вр. с чл. 415 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 23 от Закона за потребителския кредит.

ОСЪЖДА К. Р. И., ЕГН ***** да заплати на **Юробанк България**”АД, ЕИК 000694749 на основание на **чл. 78, ал.1 от ГПК** сумата от **общо 287,07лв.** /двеста осемдесет и седем лева и 0,07лв/, представляващи съдебни разноски за производство пред СГС.

ОСЪЖДА К. Р. И., ЕГН ***** да заплати на **Софийски градски съд** на основание на чл. 78, ал. 1 вр. с ал. 6 вр. с чл. 77 и с чл. 81 от ГПК сумата от **43,81лв.**/четиридесет и три лева и 0,81лв/, представляваща държавна такса за производство пред СГС.

ОСЪЖДА Юробанк България”АД, ЕИК 000694749 да заплати на **Софийски градски съд** на основание на чл. 78, ал. 3 вр. с ал. 6 вр. с чл. 77 и с чл. 81 от ГПК сумата от **57,90лв** /петдесет и седем лева и 0,90лв/, представляваща държавна такса за производство пред СГС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____